

somhelst andet Ministerium, og naar man har betegnet en saadan Mand som directe Part i Sagen, saa er dette dog en fuldstændig urigtig Opfattelse. Han er ikke personlig interesseret i Udfaldet af Taxationen, hvorimod de Erstatningsberettigede ere interesserede dert; Pengene skulle ikke udredes af ham, og hvad der spares, kommer ikke ham tilgode, men de Penge, som udredes i Erstatning, komme de Erstatningsberettigede tilgode. Forholdet er altsaa paa ingen Maade det samme som imellem to Parter, men navnlig kan jeg ikke indrømme, at der er nogen somhelst Forskjel imellem en Formand, bestiftet af Krigsbestyrelsen og tagen blandt Embedsmænd under Krigsbestyrelsen, og en Formand, tagen af Indenrigsministeriet blandt Embedsmændene under Indenrigsministeriet. Naar man forefter vil gjenneføre den Tanke, at man ikke kan vente Upartiffhed hos Mænd, bestiftede af Staten eller Regjeringen, vil man jo tilsidst komme dertil, at man ikke kan have af Staten bestiftede Dommere til at dømme Statskassen og Individerne imellem. — Den anden Forandring, som er indført ved det vedtagne Vædringsforslag, er den, at der skal skaffes de Erstatningsberettigede Udgang til at vælge Medlemmer ind i Taxationscommissionen. Dette er en Bestemmelse, som jeg, hvad dens Princip angaaer, ingeninde har modsat mig, tværtimod har jeg vedvarende under forrige Behandling udtalt, at det ikke var denne Deel af Forslaget, som jeg modsatte mig, men den anden Deel. Naar imidlertid det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) har rettet den Spørdning til Krigsministeren at vise en eneste af Rigsdagen vedtagne Lovbestemmelse, undtagen den for Veivælskerne, ved hvilken Vedkommende ikke har faaet Ret til at besætte nogen Plads i Vædringscommissionen, saa skal jeg dog bemærke — maaskee tager jeg Feil; men jeg tillægger ikke Sagen videre Bigtighed — at jeg troer, at en saadan Bestemmelse findes i Jernbaneloven af 1861. Hvis jeg nemlig

ikke misforstaaer Lovstedet, indeholder det den Regel, at hvor det gjælder forbigaaende Beskaffigelse og ikke en stadig Besiddelsestagselse af Arealer, skal Amtmanden udnævne de to Medlemmer af Taxationscommissionen, som under andre Forhold, hvor det gjælder en definitiv Udstaaelse, skulle vælges af de dert interesserede Grundeiere. Jeg kan maaskee tage Feil heri, og jeg har ogsaa kun villet omtale det, fordi jeg troer, at der i Virkeligheden findes en saadan Bestemmelse. Men, som sagt, jeg modsætter mig paa ingen Maade dette Princip; men jeg troer, at den Maade, hvorpaa det er bragt ind her, er høist uheldig. De ærede Medlemmer kjende jo Loven af 24de April og kunne see, hvorledes Stillingen vil være, naar mit Forslag ikke bliver vedtaget. Jeg vil da bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at ved Vædringsforslagets Vedtagelse ved 2den Behandling blev den første Deel af § 3 ikke berørt, hvorimod Forandringen først indtræder i den sidste Deel, idet der efter Bestemmelsen om, at Commissionen skal bestaae af 5 Medlemmer, skal tilføjes, at af disse skal eet Medlem, nemlig Formanden, vælges af Amtsraadet for det Amt, hvori Veirpladsen er beliggende, 2 af de nærmeste Communes Bestyrelser og 2 af Parterne, nemlig 1 af Krigsministeriet og 1 af samtlige Erstatningsberettigede udenfor deres egen Midte. At nu der Krigsministeriet stilles i Klasse med de Erstatningsberettigede som Part i Sagen, er en urigtig Opfattelse af Forholdet, hvori jeg ingenlunde kan samstemme; men naar man nu kommer til Anvendelsen af det saaledes forandrede Lovforslag, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den sidste Deel af Loven ogsaa er bleven staaende, og den lyder saaledes: „Commissionen sammentræder, for Arealerne tages i Besiddelse, for at tage Syn over dem, der skulle anvendes til Veirplads og til daglig Dvellsplads, og foretager senere Vædringer, efterhaanden som der opstaaer Anledning hertil.“ Naar nu altsaa Loven skulde blive forandret efter det ved 2den Be-